

Кольєр Ерік

Біографія

Ерік Кольєр (англ. Eric Collier, 1903, Нортгемптон, Англія — 15 березня 1966, Риск-Крік, Британська Колумбія, Канада) — канадський мисливець і письменник. Займався відновленням біорізноманіття лісів, виснаженого хижацьким промислом. Відновив популяцію бобрів.

Він народився в Нортгемптоні, в Англії у 1903 році. Його батько був власником заводу з випуску промислових машин. У 14 років Ерік вступив на військово-морський флот і прослужив два роки зв'язківцем. Після служби, в 1920 році, батько відправив Еріка до Канади, на ферму його дядька Гаррі Мерріотта недалеко від Клінтона (Clinton, B.C.). Гаррі пізніше також написав книгу "Ковбой Карібу" (Harry Marriott, Cariboo Cowboy). Попрацювавши на фермі, Ерік перебрався на річку Риск (Riske Creek), де працював у магазинах Фреда Бечера (Fred Becher) на ранчо Ганг та Коттон. Тут він одружився з Ліліан Росс (Lillian Ross) в 1928. У 1929 році Ерік працював на луках біля озера Медден (Madden Lake).

Через два роки, незважаючи на кульгавість Ліліан і 18-місячного сина Візі (Veasy), сім'я вирішила перебратися до лісу. Взявши фургон, трьох коней, намет, мінімум інструментів і провізії, а також 33 долари готівкою, вони дісталися долини Стек (Stack Valley). Тут вони жили в покинутій хатині траппера і теслі Тома Еванса (Tom Evans). За кілька років вони переїхали на десять миль далі — до річки Мелдрам (Meldrum Creek) і збудували власну хатину.

Ерік і Ліліан обіцяли 97-річній індіанці Лалі, бабусі Ліліан, що вони повернуть до річок бобрів, знищених варварським промислом і зроблять ці місця такими ж повними життя, якими вони були до приходу білих. Кольєр відновив старі боброві греблі на пересохлих річках, а потім виписав кілька пар бобрів і добився відновлення їхньої популяції.

У 1939 році Ерік Кольєр продав свого улюбленого їздового коня, щоб купити радіо та слухати новини про Другу світову війну. У 1946 році Кольєр разом з Едом Боббсом (Ed Bobbs) заснував Асоціацію Траперів Британської Колумбії (B.C. Registered Trappers Association) і став її першим президентом. Крім полювання та трапперства Ерік отримував невеликий дохід, працюючи провідником на Чілкотіні. Він все частіше займався громадськими справами та іноді виступав проти офіційної політики департаменту полювання Британської Колумбії. Кольєр прагнув зробити лов тварин більш гуманним, він брав участь у польовому тестуванні капкана, винайденого Френком Конібером (Frank Conibear). Цей капкан вбиває тварину відразу, не залишаючи її мучиться багато годин. Кольєр регулярно писав статті для Північно-західного Дайджесту (Northwest Digest in Quesnel), Вільямс Лейк Тріб'юн (Williams Lake Tribune) та Аутдор Лайф (Outdoor Life in the US). 1949 року він став першим не американцем, який виграв приз цього журналу за охорону природи.

У 1950-х, заохочуваний редактором Аутдором Лайфом, Кольєр вирішив написати книгу про своє життя. Спогади про 26 років сімейного життя у лісі були написані від руки та передруковані на машинці ремінгтон. "Трое проти нетрів" були видані в 1959 році, а незабаром вийшла скорочена версія в Рідерс Дайджест. Книгу переклали принаймні сімома мовами по всьому світу. Вона досить відома, хоч і не згадується у більшості підручників з канадської літератури.

Ерік Кольєр був тихою і скромною людиною. У 1960 році він із родиною переїхав на Риск-Крік. 26 березня 1964 року Ерік продав свій мисливський маршрут Орвілу Стовеллу (Orville Stowell) та Велу Коултарду (Val Coulthard) за 2500 доларів. Ерік помер 15 березня 1966 року. У некролозі, надрукованому в Вільямс Лейк Тріб'юн, сказано: "Дивитись на Еріка Кольєра, що крокує по лісах було одне задоволення... Рушниця звично лежала в його руці, він просувався вперед з такою ж легкістю, як міський житель, що ходить по Гранвілл-Стріт ."

Після смерті Еріка його дружина Ліліан переїхала на озеро Вільямс (Williams Lake). Вона померла 1992 року.

Їхній син Візі народився 28 липня 1929 року. Він жив із батьками, у школі навчався екстерном. Потім брав участь у Корейській війні, а після повернення все життя пропрацював у лісі. Одружився з Джуді Борковськи (Judy Borkowski), яка була єдиною вчителькою в початковій школі на Риск-Крік. Після весілля вона продовжила викладати на озері Вільямс. Тут же у будинку на південному березі озера вони з Візі жили після виходу на пенсію.

До Візі часто приїжджали читачі. У 2006 році він дав інтерв'ю Джеймсу Стюарту (James Stewart), де розповів про своє ставлення до книги батька, про те, чи всі описані епізоди трапилися насправді, про останні роки батька і просто про життя траперів і свої погляди на охорону природи. Ці записи (на жаль, лише аудіо) можна знайти на каналі Джеймса Стюарта на Youtube. Також про книгу можна почитати на його сайті.

Візі помер 11 листопада 2012 року. Джуді померла 15 травня 2013 року. Повідомлення про їхню смерть друкувалися у Вільямс Лейк Тріб'юн.

У 1946 році Кольєри побудували чотирикімнатний зроблений з колод будинок на річці Мелдрам. До 1980-х років будинок сильно занепав і в 1989 році його хотіли знести чиновники Чилкотинського військового резерву. Але після публічних протестів капітан Пол Девіс (Paul Davies) та інженери з канадської армії відреставрували будинок і зроблений з колод сарай. Вони перекрили дах, замінили двері та вікна. Тепер це одне з літературно-історичних місць, що охороняються. Сюди веде вельми груба ґрунтова дорога, якою потрібно проїхати 40 кілометрів від 20 шосе (Highway 20).